

[Alsing Andersen.]

paa Grund af en Øjensygdom er forhindret i at deltage i den fortsatte Debat i disse Dage, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger i Tilslutning til den politiske Debat, som har fundet Sted.

Det karakteristiske ved den politiske Debat, der har fundet Sted, er efter min Mening, at der vel har været en Del Kritik, mere eller mindre stærk, mod Regeringens Politik og mod forskellige af Regeringens Dispositioner, men jeg tror samtidig, jeg har Lov til at sige, at lige saa megen Umage som man har gjort sig for at kritisere, lige saa svagt har i Virkeligheden de forskellige Partiers Ordførere staaet, naar vi ser paa det saglige Indhold af de Taler, der er holdt, naar det gjaldt for dem om at trække Linierne op for deres eget Partis positive Politik, saaledes som de kunde ønske den ført under de nuværende Forhold. Jeg siger ikke for meget, naar jeg siger, at dette gælder i Virkeligheden samtlige Ordførere for de Partier, som ikke er repræsenteret i den nuværende Regering.

Det gælder ogsaa den kommunistiske Ordfører, som har talt under denne Debat. Det er jo ejendommeligt for dette Parti, at det netop i en Situation som denne, under den store økonomiske Krise, i Virkeligheden forholder sig forholdsvis passivt ud over at øve Kritik og saa, naar der fremsættes Forslag paa de sociale og økonomiske Omraader, paa en meget let og bekvem Maade at sige: een bedre, eller to bedre end det, som den nuværende Regering har foreslaaet. Det er en overordentlig bekvem Maade at føre Politik paa.

Det er maaske ogsaa derfor, at det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen nu i en Bemærkning for lidt siden søgte at drage andre Spørgsmaal ind i denne Debat. Det kommunistiske Parti lever jo i høj Grad paa saadanne Smaainger, som det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen nu søgte at vække Opmærksomhed om. Han har aabenbart troet, at han var meget durkdreven, da han reddede det Spørgsmaal til mig, om Socialdemokratiet og den socialdemokratiske Ungdom vilde fastholde, at de unge Socialdemokrater skulde ekskluderes af Bevægelsen, hvis det blot viste sig, at de havde sunget „Internationale“. Selvfølgelig bliver den truene Beslutning opretholdt, ligegyldigt paa hvilken Maade man søger at sabotere andres Møder. Det er et klart Svar; det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen regnede sikkert med at faa dette Svar, og jeg ved jo meget godt, hvorfor han har spurgt: nu skal det selvfølgelig hedde, melodramatisk, at nu maa man ikke engang synge

„Internationale“ i socialdemokratisk Ungdom, saa bliver man ekskluderet. Det er den Form for Politik, som drives af dette *revolutionære* Parti, og mig imponerer den ikke, kan jeg forsikre det ærede Medlem. Skal de til at drive Politik imod os paa den Maade, skal jeg saamænd nøjes med at svare: aah, Helledusseda!

Allerlettest af Ordførerne forekommer det mig Ordføreren for Retsforbundet havde det. Han havde ganske vist Hænderne fulde, det ærede Medlem Hr. Axel Dam, dengang han talte. Han havde Hænderne fulde af alle de andre Partiers Programmer: Gennemgangen af dem blev ogsaa derefter, tør jeg nok sige. Men det ærede Medlem Hr. Axel Dam skubbede helt sit eget Partis Program til Side, og det svarede efter min Mening ganske fortræffeligt til den Maade, hvorpaa det ærede Retsforbund har placeret sig selv i den praktiske Politik her i denne Sal. For Retsforbundet har jo i Virkeligheden ingen Politik. Der er intet andet Parti, der i disse Aar, da saa vældige og betydningsfulde Problemer er til Behandling i denne Sal, staaer saa tomhændet i politisk Henseende, som Retsforbundet gør. Stærk i Kritikken af de andre har Retsforbundet jo altid været, men jeg spørger: Hvor er dette Partis, dette Kritikkkens Partis store Forsøg paa at fremsætte et Forslag, der skulde have praktisk Værdi til Bekæmpelse af den Krise, hvorunder de hundredtusind Hjem her i Landet lider? Hvor er dette Forsøg i disse Aar? Grundskyldforslaget, som vi har set forskellige Udgaver af, kan vi jo nok henlægge til et andet Omraade, selv Retsforbundet vil næppe kunne kalde dette Forslag for en Kriseforanstaltning, og derudover har vi set nogle Forslag om at frigive Rutebiltrafikken og indføre Kaos paa dette Omraade, om at sælge Det kongelige Teater og om at sælge eller bortforpagte Statsbanerne. Det er de vældige Forsøg, som Retsforbundet har gjort paa at yde en praktisk Indsats under den Krise, som det danske Samfund er inde i, og jeg siger: paa den Baggrund, naar Retsforbundet staaer saa tomhændet, hvad en positiv Politik angaar, synes jeg, det er overordentlig klogt af det ærede Medlem Hr. Axel Dam, at han ogsaa lægger Programmet til Side og nøjes med paa en venskabelig Maade at forsikre os andre om, at man sætter sig som Hovedopgave at passe paa, om de andre Partier gennemfører *deres* Programmer. Det er dog et Spørgsmaal, om denne geniale Forening af Behændighed og Bekvommelighed vil finde den rette Paaskønnelse ude i Landet.